

II.

To kuriøse ansøgninger.

Af Alfred Larsen

I den første halvdel af det 18. århundrede var der en betydelig overproduktion af theologer, og det var ikke ualmindeligt, at der var op til 30—40 ansøgere til et ledigt præstekald. Konkurrencen var derfor hård. Bedst var det selvfølgelig, dengang som til alle tider, at have en »gunstig patron«, hvis ord havde vægt. De klogeste af de mange felt- og skibspræster, der var kommet til under den store nordiske krig, slog på, at kongen ville spare deres vente-

penge, hvis de fik kald. En stiltfærdig antydning, der næsten altid gav bonus.

Havde man hverken velyndere eller tidligere embede at henvise til, var det nødvendigt at finde andre udveje, hvis ens ansøgning ikke skulde drukne i mængden. Enkelte, der mente at eje poesiens nådegave, indgav derfor versificerede ansøgninger. En fremgangsmåde, der forbløffende ofte gav resultat. Der skal nedenfor gives et par eksempler på sådanne ansøgninger.

Den første findes i indlæg til Jyske Registre 1715 nr. 107, og gav ikke det ønskede resultat, men Hyphof blev dog året efter sognepræst til Vrou og Resen.

»Stormægtigste Monarch. Allernaadigste Arve-Herre og Konge.

Stormægtigste Kong Friderich,
 Kast dog et Naadigt Øye
 Til min dyb-ydmygst Supplic,
 See til min trang og Møye:
 Jeg trende gange bedet har
 Om Capellan at blive
 I Aalborg, send dog Naadig Suar
 At Du mig brød Vil give:
 Mens, om Du fromme Landsens Ven
 Mig dette brød her nægter,
 Du dog et Andet mig tilsend,
 Kald mig til Siæle-Vægter
 For Tørslev- eller Støfring-folch,
 Huis Præster ere døde.
 Send mig til dem som ordets Tolch
 Der kand dier Siæle føde!
 O! Naadig Konge til mig see,
 Gif mig det ieg begierer,
 Gif mig eet Brød udaf de Tre,
 Gud schal din Lønner Være!
 Ak schrif! Ak schrif et Naadigt Ja
 Paa min Memoriale,

Lad mig ey trøstløs fra Dig gaa,
 Dig Gud vil jeg befale!

Deris kongelige Mayestetes

Allerunderdanigste undersaat og trohiertige forbedere

Kiøbenhavn d. 18. Maji Anno 1715. Jacob Hyphof.«

Den anden ansøger var heldigere, han fik det ønskede kald, d. v. s. han blev sognepræst til Torsted og hospitalspræst i Horsens. Ansøgningen findes i indlæg til Jyske Registre 1748 nr. 172.

»Stormægtigste Monarch

Allernaadigste Arve Konge og Herre!

Velkommen O! Lycksalig Dag:
 Som for os atter nu oprinder,
 Og gjør: At Sorgen slet forsvinder,
 Ved det til Folchets Velbehag
 Vi FRIDERIC vor *Soel* kan skue:
 Hvers Hierte staar i Kiærlig Lue
 Og raaber *Ham* sit Velkom til
 Med Tungen og med Mundens Smiil
 Hver skue vores *Phoebum* an!
 Skue an! de Straaler af *Hands Øye*,
 Hvor Naadig, mild, de jo fornøye
 I Sind og Hierte herlig kand:
 Skue an! den Fliid, u-trættet Møye,
Hand har, for sine at ophøye
 Til Welstand og Lychsalighed,
 At de kand naae ald Glæde, Fred.
 Nu Konge! da paa Dines Gavn
 Du kaster stæds eet Naadigt Øye:
 O! *Konge*, lad da icke døye
 Nu meere ondt det Hylle-Navn:
 Du giv! formedelst *Konge-Naade*
 Din Pensionist og Knegt til Baade
 Ved *Nim* og *Unnerup* at naae
 Det Kald, som der mon leedig staae.

Da reddes Land af Jammer, Nød.
 Den *Du Selv* har, O! Konge, Herre,
 Til Bogen sat, hør min begierre,
 Som magler (!) det nødtørfttig Brød:
 Derfor mens Blod ieg har i Live,
 Min Bøn for *Kongen* den skal blive:
 Gud over Hylde *Kongen* med
 Ald *Konge-Magt* og Salighed,
 Din *Engle-Dronning* Som der er
 Eet *Udtog* ud af alle Dyder,
 Selv Himlen *Hende* overgyder
 Med Naade og Velsignelser,
 Ved *Dem Som* af *Din Lænd* udbryder,
 Gid! Tvilling Rügernes sig fryder
 Til ej i Verden findes meer
 Kand Hyllen blant de andre Træer.

udj allerunderdanigst Ydmyghed suppliceret af Deres
 Kongelige Majestæts allerunderdanigste Knekt og Pensio-
 nist samt u-afladelige Forbedere

Kiøbenhafn d. 8. Juli 1748. Justinus Wickmann Hylle.«
